

χρησίμευεν οὐ μόνον πρὸς καλλιέργειαν τῶν διαφόρων τῆς ἐπιστήμης κλάδων, ἀλλὰ συνάμα καὶ ὡς προπαιδευτικὸν σχολεῖον, εἰς ὃ καὶ ἀνηβοὶ ἠδύναντο νὰ ἐγγραφῶσιν ὡς φοιτηταί. Κατὰ πρῶτον ἐν ἔτει 1464 ἀπηγορεύθη ἡ ἐγγραφή τῶν μὴ συμπληρωσάντων τὸ 14 τῆς ἡλικίας, ἐπὶ 160 δ' ἔτη ἀπὸ τῆς ιδρύσεως αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχον προπαιδευτικὰ σχολεῖα πρὸς παρασκευὴν τῶν μελλόντων νὰ φοιτήσωσιν εἰς αὐτό.

(*Ἐπεται συνέχεια)

K. N. ΚΩΣΤΗΣ.

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Μυθιστορία Ἰλλ. Βερτέ.—Μετάφρασις Α. Β.)

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

ΙΓ'.

*Ἡ Πετρούλα.

Τρεῖς ἡμέραι παρήλθον.

Ἡμέραν τινὰ μετὰ τὸ πρόγευμα, ἡ κυρία Δυχαμέλ καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς περιεπάτου ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Βλινύ. Ὁ κήπος οὗτος, φυτευμένος ὡς εἴπομεν, κατὰ τὴν ἀγγλικὴν μέθοδον, καὶ διατεμνόμενος ὑπὸ λοχμῶν καὶ ὑψιδένδρων φυτειῶν, ἐχρησίμευεν ὡς παράδος εἰς τοὺς κατοικοὺς τῶν περιχώρων, οὕτω δὲ βεβαίως εἶχε κατορθώσει ἐσχάτως ἡ Φακινέτα νὰ εἰσχωρήσῃ μέχρι τοῦ ἀνθῶνος· ἀλλ' ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ οὐδὲν ἐφοβοῦντο παρὰ τῶν ἐγχωρίων, οἵτινες τὰς ἐλάτρευον.

Καίτοι τὰ δένδρα μὴ κλαδεύόμενα παρίσταν ὄψιν παρθένου δάσους, δενδροστοιχίαι τινὲς συντηροῦντο ἐπιμελῶς, αἱ δὲ δύο κυρίαι, σκεπόμεναι ὑπὸ μεγάλων ἀχυρίνων πετάσων, εἰσεχώρησαν εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν, γραφικωτάτην καὶ σύσκιον. Ἄλλως δὲ λευκά τινα νέφη, στίζοντα τὸν οὐρανόν, παρήρχοντό που καὶ που πρὸ τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου καὶ ἐμετρίαζον τὰς φλόγας του.

Ἐφοβοῦντο προδήλως τὴν ἐν τῷ πύργῳ κατασκοπεῖαν, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐνόμιζον ὅτι ἦσαν μόναι, ἐλάλουν ζωηρότατα καίτοι ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Ἡ Ἀδριανῆ, τοσοῦτον δειλὴ κ' ἐπιφυλακτικὴ συνήθως, ὠμίλει μετ' εὐσταθείας, καὶ ἡ ἐκπληξίς ἦν ἐξέφραζεν ἡ μορφὴ τῆς Κ. Δυχαμέλ ἐμαρτύρει, ὅτι ἡ μήτηρ ἀνεκάλυπτε παρὰ τῇ θυγατρὶ τῆς προτερήματα ὧν οὐδὲ κἂν ὑπώπτευε τὴν ὑπαρξίν.

Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀληθῶς ἡ Ἀδριανῆ εἶχε ζήσει τὴν ἥμερον ἐκείνην καὶ ἀδρανῆ ζωὴν, ἣν διάγουσι συνήθως αἱ εὐγενεῖς καὶ πλοῦσαι νεάνιδες, αἱ ὑπὸ τῆς οἰκογενείας αὐτῶν

λατρευόμεναι. Ἄλλοι πάντοτε ἐσκέπτοντο καὶ ἐνήργουν ἀντ' αὐτῆς. Ὁ πατὴρ τῆς ἦτο τῇ ἀληθείᾳ ὀλίγον δεσποτικός· ἀλλ' ἡ μήτηρ τῆς, ἀγαθὴ καὶ ἐπιεικὴς, οὐδέποτε τὴν δυσηρέσσει. Ἡρχίζε δὲ νῦν ἡ Ἀδριανῆ νὰ αἰσθάνεται, ὅτι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς τῆς ἔλειπε πλέον ἡ διεύθυνσις, καὶ ὅτι ἡ ἀδυναμία τῆς κυρίας Δυχαμέλ ἠδύνατο νὰ τὴν ἐκθέσῃ εἰς κινδύνους. Διὰ τοῦτο ὁ ἀληθὴς αὐτῆς χαρακτήρ, ὅστις δὲν εἶχεν ἔτι λάβει ἀφορμὴν νὰ ἐκδηλωθῇ, ἐμαρτύρει αἶφνης πρωτοφανῆ δύναμιν, ἀναπτύχθεις ἴσως καὶ ὑπὸ τινῶν προσφάτων γεγονότων.

— Ἀγαπητὴ μου μητέρα, ἔλεγεν εὐτόλμως, σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν εἰμποροῦμεν πλέον νὰ μείνωμεν ἐδῶ περισσότερον. Ἡ θέσις μας εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν καταντᾶ ἀφόρητος, καὶ πρέπει νὰ εὕρωμεν ἐν ἄλλῳ καταφύγιον, ἢ εἰς Βωβραὶ ἢ ἄλλου. . . Δὲν ἐπιφορτίζεις τὸν Κ. Περρὲν νὰ μᾶς εὕρῃ κανέν;

— Βεβαίαι, κόρη μου, ἀλλ' εἶνε ἡμέραι τώρα ποῦ δὲν εἶδομεν τὸν Κ. Περρὲν. Εἶναι ἀπὼν νομίζω. Ἐπειτα φοβοῦμαι μήπως ἡ βιαστικὴ μας ἀναχώρησις δυσαρεστήσῃ τὸν θεῖόν σου.

— ὦ! ὁ θεὸς μου, ἀσχολημένος εἰς τὰς ὑποθέσεις του, θὰ μᾶς κρατήσῃ, ἂν μᾶς κρατήσῃ, μόνον ἀπὸ φιλοφροσύνην, ἢ ἀπὸ κανὲν προσωπικὸν συμφέρον. Ὡς πρὸς τὸν Ἐκτορα, δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ εὕρεθῶ ὑπὸ ἄλλην στέγην ἢ αὐτός.

— Ἐν τούτοις τώρα δὲν εἶνε πλέον δυνατὸν νὰ σ' ἐνοχλῇ· εἶμαι πάντοτε μαζὴ σου.

— Δὲν βλέπεις τί μελαγχολικὸν ἦθος ὑποκρίνεται ἐμπρὸς μου, τί βλέμματα μοῦ ρίπτει πότε ἰκετευτικὰ καὶ πότε ἀπειλητικὰ; Ὅσάκις εὕρῃ ἀφορμὴν μοῦ ψιθυρίζει μίαν λέξιν ἢ ὁποῖα μὲ ἐρεθίζει ἢ μὲ ταραττει. Δὲν παρετήρησες, ὅτι τώρα πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἔχει πάντοτε ἐπίδεικτικῶς ἐν ρεβόλβερ εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ φορέματός του, καὶ κάμνει πάντοτε νὰ τὸ παρατηρῶ ὁσάκις τοῦ δίδω τὸν βραχίονα;

— Ρεβόλβερ! Παναγία μου! Καὶ νομίζεις Ἀδριανῆ ὅτι εἶνε ἰκανὸς νὰ. . .

— Καλὲ δὲν βαρύνεσαι, μητέρα! Εἶνε κωμῳδία ὅλ' αὐτά! Ἄλλὰ τὸ καλλίτερον εἶνε ν' ἀποσυρθῶμεν. Δὲν εἴμεθα ἐδῶ ὡς αἰχμάλωτοι; Ἄφ' οὔτου ὁ κύριος Νοέλ ἔπαθε τὸ σοβαρὸν ἐκεῖνο δυστύχημα, οὔτε νὰ τὸν ἰδοῦμεν ὑπήγαμεν, οὔτ' ἐστείλαμεν νὰ ἐρωτήσωμεν. Ὅσάκις ἠθελήσαμεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς Βωβραὶ, πότε ἡ ἀμαξία εἶχε σταλῆ νὰ διορθωθῇ, πότε τὸ ἄλογον ἦτο ἀβῶστον. . . Ξεῦρω κ' ἐγώ; Ἡ φαινομένη αὐτὴ ἀδιαφορία μας πρὸς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους τραυματίας δὲν εἶνε ἀσυγχώρητος;

— Ἀλήθεια, κόρη μου· ἀλλ' ὁ Λοβεδύ, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὸν κόσμον, λέγει ὅτι δὲν εἶνε πρέπον...

— Δέν πρόκειται περὶ τοῦ πρέποντος, ὅπως τὸ ἔννοεῖ ὁ θεὸς μου, ὁ ὅποιος ἔχει καὶ σκοποὺς τοὺς ὁποίους δὲν τολμῶ νὰ ἐξιχνιάσω...

Ἐνῶ ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ συνωμίλου οὕτω, ἐλαφρὸς τις θροῦς ἠκούσθη πλησίον, ἐν- τὸς τοῦ φυλλώματος, καὶ τις ἐξελλθὼν αἴφνης τῆς λόχμης εὐρέθη ἐνώπιόν των. Ἔστησαν ἀμ- φότερα φοβηθεῖσαι· ἀλλὰ ταχέως ἀνεθάρρη- σαν, ἀναγνωρίσασαι τὴν Πετροῦλαν Γριβέ, θυγα- τέρα τοῦ ὁδοστάτου.

Ἡ Πετροῦλα, ἣν εἶδομεν ἤδη, ἦτο χρηστὴ κόρη, δεκαεπτὰ ἢ δεκαοκτῶ ἐτῶν, ἀγαπω- μένη κ' ἐκτιμωμένη παρὰ πάντων. Ἦτο δρο- σερὰ μᾶλλον ἢ εὐμορφος, καίτοι συμπαθῆς τὴν φυσιογνωμίαν. Ἀποθανούσης τῆς μητρὸς αὐτῆς πρό τινων ἐτῶν, εἶχεν ἀναλάβει τὴν διεύθυνσιν τοῦ πατρικοῦ οἴκου, καὶ ἀναθρέψει μικρὰν ἀ- δελφὴν καὶ μικρὸν ἀδελφόν. Τὰ καθήκοντά της δὲ αὐτὰ ἐξεπλήρωσε μετ' ἀφοσιώσεως, λεπτό- τητος καὶ ζήλου πολλοῦ, δι' ὃ κ' ἐμνημονεύετο ὡς παράδειγμα μεταξὺ ὄλων τῶν νεαρῶν χω- ρικῶν τῶν περιχώρων.

Ἡ κόρη τοῦ ὁδοστάτου ἦτο συνήθως δειλὴ, σιωπηρὰ καὶ πῶς ἀγρία τὸ ἦθος, τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην ἰδίως τὸ ἦθος αὐτῆς ἐμαρτύρει με- γίστην ἀμηχανίαν. Καίτοι πρόθεσιν εἶχε νὰ ὁ- μιλήσῃ εἰς τὴν μητέρα καὶ τὴν κόρην, δὲν ἐτόλ- μα νὰ πλησιάσῃ, κ' ἔμεινε εἰς ἀπόστασιν ὀλί- γων βημάτων, κάτω νεύουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, κάθιδρον ἔχουσα τὸ μέτωπον καὶ συστρέφουσα διὰ τῶν χειρῶν τὴν ποδιάν της.

Ἡ κυρία Δυχαμέλ εἶπεν εἰς αὐτὴν μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῇ ἀγαθότητος.

— Σὺ εἶσαι Πετροῦλα; δὲν ἤλπιζα νὰ σ' εὔρω ἔδῳ. Τί κάμνει ὁ πατέρας σου;

Οἱ συμπαιθεῖς οὗτοι λόγοι ἐνεθάρρουν τὴν μικρὰν. Ἰψωσε τὴν κεφαλὴν, καὶ οἱ ὀφθαλ- μοὶ της ἐφάνησαν πλήρεις δακρῶν.

— Καλὰ εἶνε, κυρία, ἀπήντησε ταπεινῶς. Ἐπιασε πάλιν ἐργασίαν, μολονότι εἶνε ἀκόμη κατὰ μαυρος ἀπὸ τὸ πένσιμον. Ἄλλ' εἶνε ὑπάλ- ληλος, βλέπετε, καὶ ἡ κυβέρνησις δὲν χωρα- τεύει. Δὲν θὰ τὸν παύσουν ὅμως διὰ τὰς ἀ- πουσίας, διότι ὁ ἰατρὸς Βουλλιέ τοῦ ἔδωσε πι- στοποιητικὸν ὅτι ἦτον ἄρρωστος.

— Καὶ τὰ ἄλλα θύματα τοῦ δυστυχήμα- τος; διέκοψεν ἡ Ἀδριανή. Ὁ Κύριος Νοέλ πῶς εἶνε;

Ἡ Πετροῦλα ἐπεστράφη ἀποτόμως.

— Ὁ Κύριος Νοέλ; ἐπανέλαθε.

Μετὰ στιγμιαῖον δὲ δισταγμὸν ὑπέλαβεν, ἀ- ποτεινομένη πρὸς τὴν μητέρα μᾶλλον τῆς Ἀ- δριανῆς.

— Καὶ ὁ Κ. Νοέλ καλλίτερα εἶνε, καὶ ἀρ- χίζει νὰ περιπατῇ μέσα εἰς τὴν κάμαραν. Ἄ! ζεῦρετε, κυρία, προσέθηκεν ἐν ἀφελεί ὑπερηφα-

νεῖα, ἐγὼ τὸν ἐπεριποιήθην! Μοῦ ἔδωσε τὴν ἀ- δειαν νὰ τὸν ἔξαγρυπνῶ. τοῦ ἔδίδα τὸ ζεστόν του, καὶ μοῦ ἔλεγε πάντοτε ἓνα καλὸν λόγον. Τώρα εἶνε μόνον ὁ Γιάννης εἰς τὸ κρεββάτι. Ἔχει πάντοτε ζέστη, καὶ λέγει λόγια ποῦ δὲν ἔχουν νόημα. Αὐτὸν τοῦλάχιστον δὲν θὰ ἤμπο- ρέσουν νὰ τὸν φυλακίσουν γρήγορα.

— Νὰ τὸν φυλακίσουν; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ἡ κυρία Δυχαμέλ· τί λέγεις, κόρη μου;

— Πῶς, δὲν τὸ ζεῦρετε; τὸ ἔλεγα ἐγώ. δι' αὐτὸ ἠθέλησα νὰ σὰς εἰδοποιήσω, μολονότι κα- νεὶς δὲν μὲ ἄφινε, οὔτε ὁ Κ. Νοέλ, οὔτε ὁ πα- τέρας μου.

— Παναγία μου! τί συμβαίνει; ὑπέλαβεν ἀνίσυχος ἡ Ἀδριανή.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ἡ Πετροῦλα, ὡς μὴ ἀκούσασα τὴν ἐρώτησιν αὐ- τήν, ἤμουν βεβαία ἐγὼ ὅτι ὅλ' αὐτὰ ἐγίνοντο χωρὶς νὰ τὸ ζεῦρετε, καὶ ἤλθα κατ' εὐθείαν εἰς τὸ Βλινύ. Ἐκεῖ κάτω εἰς τὸν σταθμὸν ἀπήν- τησα τὴν Ἰωσηφίαν, τὴν κόρην τοῦ φύλακος, αὐτὴν ποῦ ἀμ.λεῖ τοῦ κυρίου Ἐκτορος. Μοῦ εἶπε ὅτι πηγαίνετε συχνὰ περίπατον πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος, καὶ νὰ ποῦ εἶχα τὴν τύχην νὰ σὰς ἀπαντήσω.

Διηγῆθη δὲ τότε ὅτι ὁ Κ. Λοβεδὺ εἶχε μεταβῆ πρό τινων ἡμερῶν εἰς Βωβραί, ἐπὶ τῇ προφάσει νὰ ἰδῇ τοὺς ἀσθενεῖς, ὅτι εἶχε ζητήσῃ παρ' αὐτῶν ἔγγραφα πολυτίμα καὶ μέγα ποσὸν χρη- μάτων, τὰ ὅποια ἦσαν εἰς ἓν μυστικὸν κιβώτιον, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠμπόρεσαν ἐκεῖνοι νὰ τοῦ τὰ δώσουν, τοὺς κατεμήνησεν.

— Ἀπὸ τότε, κυρία, ἐξηκολούθησεν ἡ Πε- τροῦλα, ἐκατατυράννησεν τὸν Κ. Νοέλ, τὸν πα- τέρα μου καὶ αὐτὸν τὸν δυστυχῆ Γιάννη. Οἱ χωροφύλακες καὶ ὁ ἀνακριτὴς ἦσαν καθ' ἡμέραν εἰς τὸ κεφάλι των, καὶ ἀνέκριναν. τόσον ὥστε ὁ Κ. Νοέλ ἐκιτρίνιζε καὶ ὁ πατέρας μου ἔκλαιε. Ἐλεγον ὅτι τοῦ λόγου σας, καλὴ μου κυρία, ἐ- ζητήσατε αὐτὰ τὰ πράγματα ποῦ ἐχάθησαν.

— Ἐγὼ! Παναγία μου! ἐφώνησεν ἡ κυρία Δυχαμέλ. Ἐγὼ δὲν ζητῶ τίποτε, οὔτε ἤξευρα τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτά.

— Εἶνε ἀπὸ τὰ συνειθισμένα τοῦ θεοῦ μου Λοβεδὺ, εἶπε κατηφῶς ἡ Ἀδριανή. Ἐλπίζω ὅ- μως, Πετροῦλα, ὅτι τὸν Κ. Νοέλ. καὶ τοὺς φί- λους του δὲν τοὺς ἐκαχομεταχειρίσθησαν.

— Ὅχι ἀκόμη, ἀπήντησεν ἡ μικρὰ Γριβέ, προσποιουμένη πάντοτε ὅτι δὲν ἀπετείνοτο εἰς τὴν Ἀδριανήν. Ἄλλ' ὁ δικαστὴς εἶπεν, ὅτι ἂν ἕως αὔριον δὲν εὐρεθῇ ἓνα κάποιον χαρτοφυλά- κιον, ποῦ ἔχει μέσα, φαίνεται, πολλὰς χιλιά- δες, θὰ τοὺς στείλῃ ὅλους εἰς τὴν φυλακὴν.

— Εἰς τὴν φυλακὴν! ὁ Κ. Νοέλ! ἐφώνησεν ἡ Ἀδριανή ἐκτὸς ἑαυτῆς. Ἀγαπητὴ μου μη- τέρα, δὲν πρέπει νὰ ἀνεχθῆς...

— Βεβαίως δὲν θὰ ἀνεχθῶ νὰ καταχρῶνται τοιοῦτοτρόπως τὸ ὄνομά μου. Ἄλλὰ εἶπέ μου, Πετροῦλα, σὲ παρακαλῶ, διατί ὁ πατέρας σου καὶ ὁ Κ. Νοέλ δὲν μᾶς εἰδοποίησαν προηγήτερα ;

— Δὲν ἤρχεσθε εἰς τὴν Βωβραί, κ' ἔλεγαν ὅτι ἤξεύρετε τί συμβαίνει. Δι' αὐτὸ ὁ Κ. Νοέλ, ὁ ὁποῖος εἶνε ὑπερήφανος, δὲν ἠθέλησε νὰ φωνῆ ὅτι σᾶς ζητεῖ χάριν, κ' ἔλεγε μάλιστα: α' Ἀφοῦ μὲ νομίζουν ἔνοχον, δὲν καταδέχομαι κἄν νὰ δικαιολογηθῶ.. ἄς μὲ κάμουν ὅτι θέλουν.» Καὶ μᾶς ἐμπόδισε νὰ σᾶς ἰδοῦμεν. Ἐγὼ ὅμως ὑποπτεύθηκα ὅτι ἐκεῖνος ὁ χονδρὸς κύριος, ὁ παρισινός, ἔχει τὸ χέρι του εἰς ὅλα αὐτὰ, καὶ δι' αὐτὸ ἤλθα. Ἄν τὸ μάθη ὁ Κ. Νοέλ, θὰ θυμώσῃ, εἶμαι βεβαία· προσέθηκε στεναζούσα.

— Ἐκαμες καλὰ, Πετροῦλα, ὑπέλαβεν ἡ Ἀδριανὴ εὐτόλμως, καὶ ἡ μητέρα μου ἐννοεῖ πολὺ καλὰ τὴν δικαίαν ὑπερηφάνειαν τοῦ Κυρίου Νοέλ. Αὐτὸ δὲ ἔμενεν, ὕστερα ἀπὸ τὰς τόσας ἐκδουλεύσεις του, νὰ συμμερισθῶμεν καὶ πρὸς στιγμὴν τὰς ἀνοήτους αὐτὰς ὑποφίας... Λοιπὸν, ἀγαπητὴ μου μητέρα... ὁ καιρὸς εἰπείγει... τί ἀποφασίζεις ;

— Ἡξεύρω κ' ἐγὼ, κόρη μου ! Πρέπει νὰ σκεφθοῦμεν, νὰ εὐρωμεν τρόπον..

— Τί νὰ σκεφθοῦμεν,.. Μήπως δὲν ἤξεύρομεν ὅ,τι πρέπει. Ἐγὼ λέγω ν' ἀναχωρήσωμεν εὐθὺς εἰς τὴν πόλιν. Νὰ ἰδοῦμεν τὸν κύριον Περρέν, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπίστρεψε τόρα, ἔπειτα τὰς ἀρχὰς τῆς Βωβραί, καὶ νὰ μὴ παραμελήσωμεν τίποτε, ἕως ὅτου ἐξασφαλίσωμεν ἐντελῶς... τοὺς ἀνθρώπους, πρὸς τοὺς ὁποῖους ἔχομεν τόσας ὑποχρεώσεις.

— Ἄς εἶνε, κόρη μου. Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν πόλιν, ἔστω καὶ μὲ ἀμάξι ἀγροτικόν, τὸ ὁποῖον νὰ ἐνοικιάσωμεν... Εὐχαριστῶ, κορίτσι μου, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Δυχαμέλ, στρεφομένη πρὸς τὴν Πετροῦλαν. Καλὰ ἔκαμες νὰ ἐλθῃς νὰ μᾶς ἰδῆς.. τόρα ἤμπορεῖς νὰ εἰπῆς τοῦ πατρὸς σου ὅτι δὲν ἔχει πλέον τίποτε νὰ φοβηθῆ.

— Εὐθὺς ἀμέσως... εἶν' ἐκεῖ κάτω κ' ἐργάζεται εἰς τὸν μεγάλον δρόμον.

Καὶ προσκλίνας ἀπεμακρύνετο, ὅτε ἡ κυρία Δυχαμέλ τῆ εἶπε :

— Ποῦ πηγαίνεις ἀπ' ἐκεῖ ; Δὲν εἶνε ὁ δρόμος σου.

— Τὸ ξεύρω κυρία,.. ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἤμπορεῖ ν' ἀπαντήσω αὐτῇ τὴν Ἰωσηφίνας, καὶ δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ τὴν ἰδῶ.

— Διατί, κόρη μου ;

— Φλυαροῦν, βλέπετε, εἰς τὴν πόλιν ὅτι ὀμιλεῖ μὲ τὸν νέον κύριον τὸν παρισινόν... Μὴν εἰπῆτε ὅμως σᾶς παρακαλῶ, τοῦ Κ. Νοέλ ὅτι μὲ εἶδατε...

Καὶ ἀνεχώρησεν ὑπὸ τὰ δένδρα.

Ὅτε ἡ Πετροῦλα ἐξεστόμισε τὰς ἀφελεῖς τῆς ἀποκαλύψεις περὶ τῆς Ἰωσηφίνας καὶ τοῦ Ἐκτορος, ἡ κυρία Δυχαμέλ ἐθεώρησε τὴν θυγατέρα τῆς. Ἄλλ' ἡ Ἀδριανή, ἥτις δὲν εἶχε προσέξει ἐν τῇ ταραχῇ τῆς, εἶπεν ἀδημονοῦσα :

— Πηγαίνωμεν, πηγαίνωμεν, μητέρα· τί περιμένωμεν ;

Διερχόμενοι τὸν ἀνθῶνα, εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι τοῦ Κ. Λοβεδύ, ὅστις ἐφαίνετο κατασκοπεύων αὐτὰς. Ἡ κυρία Δυχαμέλ, ἀφοῦ ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς μετὰ τῆς Ἀδριανῆς, ἐπλησίασεν αὐτὸν καὶ τῷ εἶπε :

— Λοβεδύ, ἔχομεν ἀνάγκην ἀμάξης, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Βωβραί, ἐγὼ καὶ ἡ κόρη μου.

— Ἐξαίρετα, ἀγαπητὴ μου Λουίζα. Δὲν εἴσθε κυρία ἐδῶ ; Θὰ διατάξω νὰ ζεύξουν ἀμέσως. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς συνοδεύσω ;

— Θὰ ἦτο κατάχρησις τῆς ὑπομονῆς σας, διότι ἔχομεν πολλοὺς δρόμους νὰ κάμωμεν. Ὁ Βερναρδῆς ἀρκεῖ.

— Πάρετε τοῦλάχιστον τὸν Ἐκτορα, ὁ ὁποῖος εἶν' ἐλεύθερος.

— Δὲν μᾶς χρησιμεύει... Διατάξατε, παρακαλῶ, τὸ ἀμάξι· θὰ ὑπάγωμεν μόναι.

Καὶ ἀνέβησαν ταχέως εἰς τὸ δωμάτιόν των, ἵνα ἐνδυθῶσιν.

Ὁ τραπεζίτης ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Κάποιοι θὰ εἶδαν καὶ ἔμαθαν τίποτε, ἐπιθύρισε. Κ' ἐκεῖνος ὁ ἀνόητος τρέχει τὰ περὶχωρα καὶ γλυκομιλεῖ μὲ τὰ κορίτσια. Πῶς θὰ τελειώσουν ὅλα αὐτὰ ;

Οὐχ ἦτον ἐνόει, ὅτι ὁ καιρὸς τῶν πλαγιοδρομιῶν εἶχε παρέλθει, καὶ ἐκ τοῦ εὐσταθοῦς ἤθους τῆς γυναικαδέλφης του ἔκριεν, ὅτι πρὸ τῆς ἐλαχίστης ἀντιστάσεως ἠθέλην αὐτῇ προβῆ εἰς ἐκφανῆ ῥῆξιν. Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ παραγγεῖλη νὰ ζεύξουν, ἀφοῦ προηγουμένως ἔδωκε μυστικὰς ὁδηγίας εἰς τὸν ἀμάξηλάτην.

Μετὰ τινὰς στιγμᾶς ἡ ἀμάξα ἀνέμενεν ἐν τῇ αὐλῇ· ἡ δὲ κυρία Δυχαμέλ καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἐπανελθοῦσαι ἐπέβησαν αὐτῆς.

Ἐνῶ ἠτοιμάζοντο ν' ἀναχωρήσωσι, ἐπλησίασαν οἱ δύο Λοβεδύ. Ὁ Ἐκτωρ, πρὸ μικροῦ μόλις ἐπανελθὼν καὶ συνομιλήσας βραχέως μετὰ τοῦ πατρὸς του, προσεποιεῖτο ἦθος κατηφῆς καὶ ζοφερόν.

— Θεῖα μου, ἀγαπητὴ μου Ἀδριανή, ἠρώτησε, διατί δὲγ μου ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδεύσω ; τί ἀφορμὴν δυσαρρεσκείας ἔχετε ἐναντίον μου ;

— Καμμίαν, ἀπήντησεν ἡ κυρία Δυχαμέλ· ἀλλ' ἔχομεν ὅλως διόλου ἰδιαιτέρας μᾶς ὑποθέσεις, ὅπως ἔχεις καὶ σὺ τὰς ἰδικὰς σου, Ἐκτωρ. Ὁ νέος Λοβεδύ ἐφάνη πως θορυβηθεὶς ἐκ τῆς δριμύτητος τῆς ἀπαντήσεως.

— Δὲν συλλογίζεσθε, ὑπέλαβεν, ὅτι ὑπάρχουν

εις τὴν Βωθραὶ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι δὲν εἶνε φίλοι σας; Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι σὰς ἀφήρσαν μεγάλην χρηματικὴν ποσότητα, καὶ ἔγγραφα τὰ ὅποια σας ἀνῆκον...

— Ἐγνωρίζετε λοιπὸν τὴν κατηγορίαν αὐτὴν, τὴν ὅποιαν ἐγὼ καὶ ἡ κόρη μου μόλις πρὸ ὀλίγου ἐμάθαμεν;

— Ἀγαπητὴ μου μητέρα, διέκοψεν ἡ Ἀδριανὴ, ὁ καιρὸς περνᾷ, καὶ ἡ παρουσία μας εἶνε πολὺ ἀναγκαία...

— Ἀδριανή, σκληρὰ Ἀδριανή, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ διὰ βραχέως καὶ μελοδραματικῆς φωνῆς, ἤρχισαι φαίνεται νὰ βδελύττεσαι τὴν οἰκίαν αὐτὴν, ὅπου ἀπολαμβάνεις τόσον σεβασμὸν καὶ τόσον ἀγάπην. . . Σοῦ λέγω λοιπὸν, ὅτι, ἂν σπουδαίως σκέπτεσαι νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃς, καὶ ἂν ἀπόψε δὲν ἐπανεέλθῃς, δυστυχῆματα μεγάλα θὰ συμβοῦν. . . καὶ νὰ μοῦ τὸ ἐνθυμηθῆτε!

Ἡ Ἀδριανὴ καίτοι προκατειλημμένη, ἐφρίκασαι ἄκουσα.

— Ἐλα, Ἐκτωρ! εἶπε· νὰ μὲ φοβίσῃς θέλεις, . . . νὰ μὲ ἀπειλήσῃς;

— Δὲν ἀπειλῶ σέ, Ἀδριανή, διότι σέ ἀγαπῶ τόσον, ὥστε. . . Ἐμὲ μόνον, ἐμὲ. . . καὶ σοῦ ὀρκίζομαι, ὅτι ἂν ἀπόψε. . .

Ὁ Κ. Λοβεδὺ ὅστις εἶχε προσεγγίσει, ἔσπευσε νὰ παρεμβῇ.

— Ἐκτωρ, καυμένη, . . . εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, θέλεις νὰ μοῦ σπαράξῃς τὴν καρδίαν μὲ τὰς ἀνοήτους αὐτὰς παραφορὰς σου; Σύνελθε, καὶ συλλογίσου ὅτι οὔτε ἡ θεία σου οὔτε ἡ ἐξαδέλφη σου ἔχουν καμμίαν ἀφορμὴν. . . Ἀχ, θὰ μὲ κάμῃτε ὅλοι ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην μου!

Κ' ἔφερε πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν χεῖρά του, ὡσεὶ ἀπομάσσων ἀπόντα δάκρυα.

Κατὰ τὴν παράδοξον αὐτὴν σκηρὴν ἡ Ἀδριανὴ εἰσιγα, ἀποστρέφουσα πάντοτε τὴν κεφαλὴν ἄλλ' ἢ κυρία Δυχαμέλ, ἡ τοσοῦτον συνήθως εὐπιστος, ἔκλινε πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν, λέγουσα:

— Ἐλάτε, ἐλάτε! Ὁ Ἐκτωρ εἶναι φρόνιμος. . . δὲν θὰ θελήσῃ νὰ λυπήσῃ τὴν κόρην τοῦ φύλακος.

Καὶ ὠφελουμένη ἐκ τῆς καταπλήξεως, ἦν οἱ λόγοι οὗτοι ἐπροξένησαν εἰς τοὺς δύο Λοβεδὺ, προσέθηκε μεγαλοφώνως.

— Τράβα Βερναρδῆ!

Ὁ ἀμαξηλάτης ἤγγισε διὰ τῆς μάστιγος τοὺς ἵππους του καὶ ἡ ἀμαξά ἐκίνησεν. Ἐνῶ δ' ἀπεμακρύνετο, ὁ Ἐκτωρ ὀρθωθείς ἐφώνησε τραγικῶς:

— Ἀδριανή, ἐνθυμήσου ὅτι ὀρκίστην καὶ ὅτι θὰ ἐκτελέσω τὸν ὄρκον μου!

Ὁ Λοβεδὺ καὶ ὁ υἱὸς του ἐπὶ ἀνῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν κατὰ πλῆκτοι.

— Ὁραῖαν σκηρὴν ἔπαιξες, εἶπεν ὁ τραπεζί-

της· ἀλλὰ φοβοῦμαι, δὲν θὰ ἐπιτύχωμεν. Ἐχουν λυπηρὰς προλήψεις, καὶ τοὺς ἐμπνεεις περισσότερο φόβον παρὰ λύπην. Τί θέλεις νὰ ἐκτίθῃσαι μὲ τὴν κόρην τοῦ φύλακος;

— Δὲν εἶσαι ἀρμόδιος πατέρα, νομίζω, νὰ μὲ μεμφθῆς δι' αὐτὸ· διότι ἄλλοτε. . . ἄς εἶνε! ἀλλὰ μὴ σέ μέλει, . . . καὶ δὲν ἐντροπιάζομαι ἐγὼ.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΟΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ.

Προτοῦ κατασταθῶσιν οἱ σιδηρόδρομοι ὅτι εἶνε σήμερον, διήλθον τρεῖς διακεκριμέναις περιόδους, ὅπως καὶ πᾶν ἄλλο δημιούργημα. Διήλθον τὴν περίοδον τῆς γενέσεως καὶ νηπιότητος, τὴν περίοδον τῶν δοκιμῶν καὶ τὴν τῆς ἐπεκτάσεως αὐτῶν.

Ἡ περὶ κατασκευῆς σιδηροδρόμων ἰδέα ἐγεννήθη ὀριστικῶς περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος, καὶ προήλθεν ἐκ πολλῶν προηγουμένων. Ὡν τὰ κυριώτερα εἶνε τὰ ἐξῆς· ἐν πρώτοις ἡ ἰδέα τῆς τελειοποιήσεως τῶν παλαιοῦν ὁδῶν τῆς συγκοινωνίας, ἡ ἀνάγκη τῆς ταχυτέρας μεταβάσεως καὶ αὐξήσεως τῶν μεταφορῶν καὶ ἡ γνώμη τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἀτμοῦ πρὸς κίνησιν καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς γῆς ὡς ἐγένετο καὶ εἰς τὴν κατὰ θάλασσαν καὶ τοὺς ποταμοὺς μεταφορᾶν. Ἐν Ἀγγλίᾳ κυρίως ἀνεπτύχθη ἡ πρὸς τοῦτο κίνησις. Ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς γενέσεως αὐτῆς τὰ κτήματα ἐν Ἀγγλίᾳ εἶχον ἦν ἀξίαν ἔχουσι καὶ σήμερον. Διὰ τοῦτο ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τοῦ ζητήματος ἤρξαντο ἡ ἐνασχόλησιν αἰ νείαι ὁδοὶ τῆς συγκοινωνίας. Οἱ μεγάλοι ἰδιοκτῆται γαιῶν, θέλοντες ν' ἀποδώσωσι μεγαλειότεραν ἀξίαν εἰς τὰ κτήματα, μυρίας κατέβαλλον προσπάθειας πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας. Τότε ἀνέθορον εἰς μέσον τὸ σύστημα τοῦ Μάκ Ἀδάμ ὅπερ τοσοῦτον ἐπέτυχε, καθὼς καὶ τοῦ Στέφενσον, ὅπερ συνίστατο εἰς τὴν τοποθέτησιν ἐν ταῖς ὁδοῖς συνδεδεμένων λίθων σχηματιζόντων δύο γραμμὰς ἐφ' ὧν θὰ ἐστηρίζοντο οἱ τροχοὶ τῶν ἀμαξῶν.

Ὅτε δὲ τὸ πρόβλημα τῆς τῶν ὁδῶν κατασκευῆς ἐλύθη κατ' ἀρχὴν, ἤρξαντο σκεπτόμενοι περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἀτμοῦ εἰς τὰ ὀχήματα. Κατὰ πρῶτον κατεσκευάσθησαν ἀτμάμαξαι τῶν ὁδῶν· διότι ἐπίστευον ὅτι μετὰ τὴν γενομένην πρόοδον εἰς τὴν κατασκευὴν ὁδῶν τὸ τοιοῦτον σύστημα ἦτο τὸ ἄριστον πάντων. Ὅτε ὅμως παρετήρησαν ὅτι τὸ νέον σύστημα οὐδὲν συνετέλει πρὸς πρόοδον, καὶ ὅτι ἡ ταχύτης μόλις ἠῤῥησε, ἐνόησαν ὅτι ὁ σιδηρόδρομος ἔμελλε νὰ λύσῃ ὀριστικῶς τὸ ζήτημα. Ἀπὸ τῆς στιγ-